

ע"פ 3080/24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 3080/24

לפני:

כבוד השופט יוסף אלרון
כבוד השופט יחיאל כשר
כבוד השופטת רות רונן

המערער:
נגד

פלוני

המשיבה:

מדינת ישראל
ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע ב-תפ"ח 64792-05-21 מיום
2.8.2023 שניתן על-ידי השופטים י' רז לוי, ג'
שלו ו-א' משניות
א' בכסלו התשפ"ה (02 דצמבר 2024)

תאריך ישיבה:

בשם המערער:

בשם המשיבה:

בשם שירות המבחן:

בשם נפגעת העבירה

באישום הראשון:

בשם נפגעת העבירה

באישום השני:

פסק-דין

השופט יוסף אלרון:

עו"ד מיכל בלומנטל

עו"ס סיון קוריס

עו"ד יפעת דאי

עו"ד רוני אלוני-סדובניק

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופטים י' רז לוי, ג' שלו ו-א' משניות) ב-תפ"ח 64792-05-21 מיום 2.8.2023, בגדרו הורשע המערער בריבוי עבירות מין שביצע בשש קטינות. בגין הרשעתו, נגזר עליו עונש של 4 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

הערעור שלפנינו נסוב על הרשעת המערער באישום הראשון ובאישום השני בלבד, מתוך חמישה אישומים שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן שהוגש נגדו. לגישתי, יש להותיר את ההרשעה באישום הראשון על כנה, אך יש לזכותו מהרשעתו באישום השני.

2. נגד המערער הוגש כאמור כתב אישום מתוקן המונה חמישה אישומים, בהם יוחסו לו עבירות מין שביצע כלפי שש קטינות שונות. עבירות אלו התרחשו בין סוף שנת 2017 לחודש אוגוסט 2019, עת שימש המערער, קטין אף הוא, כמדריך בצהרון לתלמידי כיתות א'-ו', בקיבוץ שבו התגורר.

בתמצית יתואר כי לפי האישום הראשון, בשלוש הזדמנויות שונות, המערער ביצע עבירות מין ב-ז' הקטינה. באירועים אלו, באמתלה של "משחק" ובמסגרת הצהרון, המערער בודד את ז'. אז, ביצע בה שורה של עבירות מין, בין היתר, אילץ אותה להכניס את איבר מינו לפיה, גרם לה ללטף את איבר מינו ונגע בחזה מעל ומתחת לבגדיה כשהוא שוכב עליה או היא עליו וכשהיא ערומה בפלג גופה התחתון. כל זאת, תוך שהוא מונע ממנה לזוז וממאן לחדול ממעשיו חרף בקשותיה. בגין האמור, למערער יוחסו מספר עבירות של מעשה מגונה ועבירת מעשה סדום.

לפי האישום השני, במסגרת פעילות הצהרון, המערער הרים את הקטינה מ' ונשא אותה לבקתה מאולתרת המצויה במקום מבודד. שם, גרם לה לגעת עם אצבעה באיבר מינו, נגע באיבר מינה וצבט אותו "בעדינות", כלשון כתב האישום המתוקן. בגין מעשים אלו, יוחסו למערער עבירות של מעשה מגונה וגרם מעשה מגונה.

באישומים השלישי, הרביעי והחמישי יוחסו למערער עבירות מין שביצע ב-4 מתלוננות קטינות נוספות. בין היתר, פורט כי המערער הציע למתלוננת ר' לגעת באיבר מינו, כך גם הציע בהזדמנות אחרת למתלוננת ר' ט' ולמתלוננת ה', ולמתלוננת ע' הציע שתיגע בישבנו. בגין שלושת האישומים אלו, למערער יוחסו מספר עבירות של ניסיון לגרם מעשה מגונה ומספר עבירות של ניסיון מעשה מגונה.

3. בית המשפט המחוזי הרשיע כאמור את המערער בעבירות כפי שיוחסו לו בחמשת האישומים המנויים בכתב האישום המתוקן. מסכת הראיות לחובת המערער כללה, בין היתר, את עדויות הורי המתלוננות ואת עדויות השוטרים שחקרו את הפרשה. בנוסף, מאחר שבעת תחילת שמיעת הראיות המתלוננות היו בנות פחות מ-14 שנים, הן נחקרו על ידי חוקרי ילדים, אשר לא התירו את העדתן בבית המשפט. חקירותיהן המתועדות של המתלוננות הוגשו אפוא כראיות לבית המשפט וחוקרי הילדים הם אלו שהעידו במשפט על החקירה ונסיבותיה. מנגד, במסגרת פרשת ההגנה העידו המערער בעצמו, אביו ומומחית שהגישה חוות דעת בעניין מהימנות חקירת המתלוננת ז'.

4. באשר לאישום הראשון, בית המשפט המחוזי נתן אמון מלא בגרסתה של ז', משהתרשם כי העידה באופן כן על אירועים שחוותה ואשר אכן קרו לה, כפי שאף התרשמה חוקרת הילדים מעדותה של הקטינה. כסיוע לגרסתה, בית המשפט המחוזי מנה את קווי הדמיון שבין עדותה לבין עדויות יתר המתלוננות, ואת עדותה של נ', בת דודתה, על מצבה הנפשי בעת שחשפה בפניה את מעשי המערער.

בית המשפט המחוזי הוסיף ואימץ את הסברה של חוקרת הילדים כי ז' כבשה את גרסתה במשך שנתיים בהן הכחישה כי נפגעה מינית, מפני שחשה תחושת אשמה שלא התנגדה באופן אקטיבי למעשי המערער ולכן הסכימה לספר את אשר עברה רק כאשר בגרה והייתה בשלה לכך. עוד נדחו טענות המערער כי גרסתה של ז' "זוהמה" לאחר שצפתה עם אביה בכתבה ביחס לפגיעות מיניות בקיבוץ, משנקבע כי הכתבה עסקה במידע אשר את עיקריו סיפרה ז' ל-נ' - כשנה קודם לשידור הכתבה.

השגות חוות דעת המומחית בהתייחס לחקירת הילדים של ז' - נדחו אף הן. חלק מההשגות נדחו בהיעדר ביסוס וחלקן בשל כך שלא התיישבו עם יתר הראיות. בד בבד, צוין כי היה ראוי ש-ז' תחקר גם על אירוע הפגיעה המינית הנוסף שעולל לה המערער, לטענתה, אך הודגש כי גם עניין זה יבחן ביחס למכלול הראיות.

למול מסכת הראיות לחובת המערער, בית המשפט המחוזי עמד על גרסתו ועל משקלה. פורט, כי תחילה המערער הכחיש באופן גורף את כלל המעשים שיוחסו לו. גם טענתו שנמסרה בשלב מאוחר שלפיה המעשים כלל לא ברי היתכנות - נטענה בעלמא ואף ניצבה בסתירה לעדות מדריך אחר בצהרון. בשקלול האמור, בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער באישום הראשון כמובא לעיל.

5. לגישתי, קביעות אלו של בית המשפט המחוזי מבוססות ומשכנעות היטב, כך שדין הערעור על הרשעת המערער באישום הראשון - להידחות. במוקד ההרשעה, ניצבת גרסתה של ז' ומהימנותה המלאה כפי שהתרשמו חוקרת הילדים ובית המשפט המחוזי. זוהי גם התרשמותי-שלי לאחר שצפיתי בעדותה המוקלטת של ז' בפני חוקרת הילדים, ובפרט תוך בחינת גרסתה לצד מכלול מסכת הראיות. אף בטענות המערער בדבר כבישת התלונה, אופן התנהלות חקירת הילדים והחששות בדבר "זיהום" הגרסה, אין כדי לפגום במהימנות גרסתה של ז', בין היתר, בשל ההסברים המשכנעים לקשיים אלו כפי שפירט בית המשפט המחוזי בהכרעת הדין.

גם בהשגות המערער כלפי התוספת הראייתית מסוג סיוע לגרסתה של ז' - אין ממש. כאשר שני קטינים מעידים על מעשיו הפליליים של אדם שזהותו ידועה, וקיימים קווי דמיון כלליים בין העדויות, ניתן להתחשב בכל אחת מהעדויות כתוספת ראייתית מסוג סיוע (ע"פ 8805/14 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 60 (7.1.2016)). כך בענייננו, בשל האופן שבו המערער נהג לבודד את המתלוננות עובר למעשיו, לעיתים באמתלה של "משחק" משותף. בהינתן מהימנותה המלאה של ז', לצורך דרישת הסיוע, די בקווי הדמיון הכלליים המשותפים למעשים בהם הורשע המערער ביתר האישומים ואשר כלפיהם לא הוגש ערעור.

עדויות של נ', אשר בית המשפט מצא להעניק לה את "מלוא המשקל", מקיימת אף היא את דרישת

הסיוע, בין היתר, בהיותה ראייה "למצוקה הנפשית" שחוותה ז' בעת שסיפרה ל-נ' על הפגיעה המינית שעולל לה המערער (ע"פ 4490/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 35 (16.6.2024)).

6. הדברים שונים ביחס להרשעת המערער באישום השני. לצורך הערכת גרסתה של מ' והיכולת לבסס עליה הרשעה מעבר לספק סביר, נפרסו בפני בית המשפט המחוזי שלוש ראיות מרכזיות - עדות אמה של מ'; חקירתה של מ' על-ידי חוקר הילדים; והתרשמותו של חוקר הילדים.

בית המשפט המחוזי תיאר כי בחודש מאי 2020 מחלקת הרווחה של הקיבוץ פנתה לאמה של מ', כדי שזו תברר עם בתה "אם היה, מה היה". האם אכן שוחחה עם בתה, וזו אישרה בפניה שהיה מקרה שבו המערער הציע לה לגעת בו ושהוא יגע בה. שיחה זו, כמו גם השיחות שהתרחשו לאחריה, הוקלטו בידי האם והוגשו כראיה (ת/17א). בית המשפט המחוזי ציין כי הקלטות אלו אינן רציפות כך ש"קיים חשש מסוים לזיהום" בכך שייתכן כי האם שוחחה עם בתה על תוכן גרסתה. אולם דחה אפשרות זו משנקבע כי מטרתה העיקרית של השיחה הייתה לשכנע אותה ללכת ולמסור את עדותה. בדרך זו הסביר בית המשפט המחוזי גם את ההבטחות של האם ל-מ' כי תקנה לה מתנות אם תבוא שוב לחוקר הילדים, תוך שנקבע כי אין להבטחות "כל קשר לתוכן הדברים".

אשר לחקירתה של מ' על-ידי חוקר הילדים, צוין כי באופן חריג היא נחקרה שלוש פעמים אשר במהלכן התרשם החוקר כי היא מדווחת על תכנים שחוותה וכי יש רצף הגיוני של התפתחות בתיאוריה. יחד עם זאת, בתום החקירה השנייה, קבע החוקר כי בדיווחה "נעדרו תכנים אלה ואחרים לצורך ביסוס הערכת מהימנות עדותה", ומשכך העניק "מהימנות חלקית" בלבד לגרסתה, כפי שמסר בעדותו בבית המשפט.

על סמך צפייה בתיעוד חקירתה של מ', בית המשפט המחוזי התרשם כי היא העידה באופן חופשי וקולח על "דברים שחוותה" וכי לא ניכר בהתנהלותה רצון להפליל את המערער. גם העובדה שגרסתה התפתחה מהחקירה הראשונה לשנייה, לא גרעה מהתרשמותו של בית המשפט, בשל הסברה של מ' כי התביעה לספר על הפגיעה המינית עד שאמה שכנעה אותה לעשות כן.

בית המשפט המחוזי היה ער לקשיים האמורים, אך בכל זאת מצא ליתן אמון מלא לגרסתה של מ'. זאת, בעיקר בשל הדמיון ליתר התלונות נגד המערער ובשים לב למצבה הנפשי, כפי שתועד בהקלטות בהן חשפה בפני אמה את פגיעתו של המערער בה. ראיות אלו אף נלקחו בחשבון בגדר הסיוע הנדרש לעדותה של הקטינה.

7. לגישתי, במסכת הראיות לחובתו של המערער באישום השני - נבקעו סדקים רבים מדי, אשר שילובם מוליך לכך שיש לזכותו מחמת הספק מהרשעתו באישום השני. זאת, כפי שיפורט להלן, בין היתר, בהינתן העובדה שמדובר במי שהעידה בהיותה ילדה רכה בשנים, ולאור הקושי המובנה והמובן של

ילדה בגילה להעיד ולספר באופן קוהרנטי על אודות מה שקרה לה בעבר. העובדה שמדובר בזיכוי מחמת הספק, אין פירושה בהכרח שהדברים לא התרחשו, אלא שאין די בחומר הראיות להוכחת ההתרחשויות כולן ברמה של "מעבר לספק סביר".

8. קביעות המהימנות באישום הראשון איתנות, מבוססות על התרשמות בלתי אמצעית משכנעת ומתיישרות גם עם קביעותיה של חוקרת הילדים. לא כך הם פני הדברים בהתייחס לאישום השני. צפייה בתיעוד חקירתה של מ' על-ידי חוקר הילדים נוסכת אמנם תחושת אמון מסוימת, אך בד בבד חושפת את הפערים, ההתפתחויות ואי הדיוקים בפרטי האירועים, באופן המקשה להסתמך על עדותה במידה הנדרשת להרשעת המערער.

כך למשל, בתחילת החקירה הראשונה מ' תיארה את האירוע מבלי שהזכירה כל בקשה מטעם המערער שתיגע בו; בהמשך, הוסיפה כי ביקש שתיגע בכתפו או בראשו; לאחר שנשאלה על דברי חברתה ה', שלפיהם מ' סיפרה לה כי ביקש שתיגע לו בישבן, אישרה את הדברים.

מעבר לכך, הקשיים בגרסתה של מ' בולטים בייחוד בחקירתה השנייה והשלישית. בחלוף חודש מהחקירה הראשונה, היא שבה לחקירה נוספת, בעידוד אמה ובתמיכתה. חקירה זו נפתחה בכך שמסרה כי "התבלבלה" בחקירה הקודמת וכי אכן נגעה למערער באיבר המין; אלא שמכאן ואילך היא הרבתה להשיב לשאלות חוקר הילדים כי "אינה זוכרת", הן ביחס לשאלות כלליות הן ביחס לפרטי פרטיו של האירוע, זאת באופן שהותיר חלל רב עד מאוד בגרסה שמסרה בחקירתה השנייה. פְּשָׁכָה של החקירה השלישית מתמיה, שכן מ' הגיעה מיוזמתה ותוך כוונה מוצהרת שלפיה "אני באתי אליך להגיד פה רק משהו אחד וללכת, זהו. ואל תשאל אותי עוד פעם שאלות" (ת/5א, עמ' 2 ש' 21-22). או אז, מסרה כי נגיעתו של המערער באיבר מינה הכאיבה לה, ועזבה את החדר מבלי לאפשר לחוקר לשאול שאלות כאמור ולעמוד על טיבה ואיכותה של גרסתה.

9. חוקר הילדים הבחין אף הוא בקשיים עליהם עמדתי לעיל, כפי שמסר בעדותו ביחס לחקירה השנייה כי "עלו תכנים נוספים, שהתקשיתי לאמוד את אומדן הדיוק בנוגע אליהם, בפרט ביחס למהות הפגיעות הספציפיות" (פרו' הדיון מיום 20.12.2021, עמ' 34 ש' 6-11). כך למשל, החוקר ציין בטופס סיכום החקירה השנייה כי תיאורה שלפיו נגעה באיבר מינו של המערער בקצה אצבעה למול תיאורה כי "גמרה" את קופסת הסבון כשרחצה את ידיה - "מקשים על אומדן הדיוק בו נקטה". על כך הוסיף בעדותו כי "העיבוד המאוחר לאירוע" ובכלל זה "האינטראקציה" שבין מ' לאמה טרם החקירה, תרם אף הוא למסקנתו בדבר מהימנותה המסויגת של מ' ושל גרסתה (שם, בעמ' 79 ש' 12-31). החוקר אמנם הדגיש בעדותו כי התכנים בחקירתה הראשונה המלמדים על מהימנותה - עומדים על תילם, אך בכל זאת סיכם וקבע כי "הערכת המהימנות השנייה היא הקובעת, היא הערכת המהימנות הסופית. משמע, המהימנות שניתנה לילדה מצדי, היא מהימנות חלקית" (שם, בעמ' 37 ש' 17-20).

התרשמותי הבלתי-אמצעית לעניין זה, אשר בשל תיעוד החקירות ומאחר ש-מ' לא העידה בעצמה בבית המשפט, טובה היא כשל הערכאה הדיונית; מצטרפת אפוא להתרשמותו של חוקר הילדים המיומן, אשר נודעת לה משמעות רבה, כלשונו של הנשיא שמגר: "על כן, הציב המחוקק את חוקר הנוער לפני בית המשפט לא רק כאדם שגבה את ההודעה מן הקטין ומגיש אותה לבית המשפט, אלא גם כמי שמעמיד לרשות בית המשפט, לאור ניסיונו והבנתו המקצועיים, את ההתרשמות שלו מדברי הקטין" (דנ"פ 3750/94 פלוני' מדינת ישראל, פ"ד מח(4) 621, 626 (1994)) (כן ראו, פסק דיני ב-תפ"ח (מחוזי חיפה) 40609-01-12 מדינת ישראל נ' פלוני, עמ' 33 (12.5.2013)).

10. הרקע למסירת גרסתה של מ' וההשפעות האפשריות על תוכנה מקשים אף הם במידה מסוימת לבסס הרשעה מעבר לספק סביר. כפי שהעידה האם, מ' חשפה לראשונה את הפגיעה המינית בה, במענה לשאלותיה. מרגע זה ואילך, האם הקליטה את השיחות שבין השניים, אשר התרחשו לפני החקירה הראשונה ובין החקירות הנוספות שנערכו לה. מהקלטות אלו אכן ניתן לדלות מידע מפיה של מ' על אודות הפגיעה הנטענת של המערער בה ואף ניתן להתרשם על מצבה הנפשי ברגעים אלו. יחד עם זאת, ההקלטות מחולקות למקטעים רבים, אשר ביניהם הפסקות משמעותיות המקשות ליצור רצף ישיר וקוהרנטי, עד כי לא בנקל ניתן, או ראוי, לגשר בין שבירי תיעודי ההקלטות.

זאת ועוד, כפי שהעידה האם, במהלך השיחות היא רשמה על גבי שלושה דפים במחברת תיעוד של השיחות ותוכן, בין היתר, כדי "לא לשכוח" (פרו' הדיון מיום 15.6.2022, עמ' 378). בהמשך, בעת שהאם מסרה הודעתה במשטרה, שלושת הדפים צולמו על-ידי חוקרי המשטרה וצורפו לחומרי החקירה (שם, בעמ' 382). חרף האמור, למרות חשיבותם של הדפים אשר היו עשויים במידה רבה להשלים את החסר בהקלטות, ובניגוד לסיכום בבית המשפט כי האם תעביר בעצמה את הדפים לתובעת, דפים אלו לא הומצאו למי מהצדדים עד מועד הדיון בערעור.

גם אם קטיעת ההקלטות לא נעשתה בכוונת מכוון ולא מתוך רצון "לזהם" את גרסתה של מ', וגם אם שלושת הדפים "נשמטו ככל הנראה בשל תקלה מתיק החקירה", כלשון ב"כ המשיבה, בכל זאת התוצר הסופי הוא שישנם רגעים שבהם תוכן השיחה עלום ולא ידוע. נותר אפוא חשש לא מבוטל באשר להשפעת השיחה על גרסתה של מ', כפי שהושמעה בפני חוקר הילדים, מבלי שביכולתו של המערער להתמודד עם ממצאים אלו.

11. על כל זאת, יש להוסיף את הבטחות האם לבתה, לקראת החקירה השנייה והשלישית. כאשר חוקר הילדים שאל את מ' לסיבה שהביאה אותה פעם נוספת לחקירה, חודש מאוחר יותר, היא השיבה במפורש: "אמא שלי אמרה ש [...] היא ממש תהיה גאה ואחרי זה שנלך לאכול סושי ושהיא תקנה לי [...] כל מה שאני רוצה בחנות הצעצועים" (ת/א, עמ' 22 ש' 2-5). גם בתום החקירה השלישית, שהתנהלה בחיפזון ובאופן לקוני, היא סירבה לאפשר לחוקר לשאול שאלות והודיעה שהיא ממחרת לחנות הצעצועים כי "אמא הבטיחה לי משהו [...] היא הבטיחה לי איזה בובה" (ת/א, עמ' 3 ש' 3).

24-26). עוד הוסיפה על כך בחקירתה השלישית כי גם ר', בת דודתה והמתלוננת באישום השלישי, "מאיימת" עליה כלשונה (שם, בעמ' 2 ש' 15).

ככל הנראה, השיחות וההבטחות שבין האם לבתה לקראת החקירות השפיעו על חקירתה של מ'. כך הסיק גם חוקר הילדים אשר העיד כי "אני מתרשם שנעשה דו שיח שכזה, ושיש לו השפעה" (פרו' הדיון מיום 20.12.2021, עמ' 82 ש' 18-20). אמנם, החוקר סייג את עמדתו והבהיר כי "דו השיח הזה הוביל את הילדה בסופו של יום, להתרשמותי לצמצם את דיווחה, ולא דווקא להפריז או לתאר תכנים שלא התרחשו" (שם, ש' 20-22); אולם, מכל מקום, עולה כי גם לגישת החוקר, השיחות של האם והבטחותיה - השפיעו ועיצבו את תוכן גרסתה של מ', בדרך זו או אחרת. לא בכדי, מעורבות האם היוותה גורם משמעותי בעיני החוקר בעטיו נקבעה מהימנות חלקית בלבד עבור גרסתה של מ', כמובא לעיל.

ההסבר שהציע בית המשפט המחוזי שלפיו מטרתה העיקרית של האם הייתה לשכנע את בתה למסור את עדותה - אינו מבטל את הקושי במעורבותה. שכן, דומה כי על מ' הופעלו אמצעי לחץ, שכנוע ועידוד משמעותיים ביותר המקימים חשש שמא מסרה את גרסתה, או לכל הפחות חלקים ממנה, כדי להשביע רצונו של אדם אחר (ע"פ 8805/14 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (7.1.2016)).

גם אם ייתכן וסביר להניח כי שיחות האם וההבטחות מצידה נעשו בתום לב ולמען שלומה של הבת הקטינה; עדיין הצטברות רכיבי מעורבות האם בדגש על ההקלטות הקטועות, המסמכים החסרים, והשכנועים באמצעות המתנות - אינה מאפשרת לבור מוץ מבר בגרסתה של מ', ומקשים על הרשעת המערער מעבר לספק סביר (ראו, פסק דיני ב-תפ"ח (מחוזי חי') 4058/07 מדינת ישראל נ' פלוני, עמ' 31 (14.7.2008)).

12. על רקע הקשיים עליהם עמדתי לעיל בגרסתה של מ', ראיית הסיוע לה נדרשת להיות איכותית, מהותית ועוצמתית (ע"פ 8631/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.3.2016)). אף לא אחת מבין התוספות הראייתיות שמנה בית המשפט המחוזי, ממלאת רף זה. האופן שבו סיפרה מ' לאמה לראשונה על פגיעתו של המערער בה, נשמע היטב בהקלטות שבין השתיים. יחד עם זאת, עיתוי השיחה זמן רב לאחר האירוע ואופן תגובתה של הקטינה, אינם עולים כדי מצב נפשי ניכר ולא שולי הממלא את דרישת הסיוע, לא כל שכן במידה הרבה הנדרשת (ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 14 (7.7.2014)).

גם בקווי הדמיון שבין גרסתה של מ' לבין יתר התלונות שהוגשו נגד המערער, אין כדי להוות את הסיוע הנדרש. בעוד שגרסתה של ז', המתלוננת מהאישום הראשון, נמצאה מהימנה באופן מלא כאמור, ועל

כן דרישת הסיוע לעדותה התמלאה על-ידי קווי הדמיון הכלליים ביתר התלונות נגד המערער; לא כך בעניינה של מ', אשר קווי הדמיון הכלליים אינם מספקים את הדרישה לסיוע עוצמתי ואיכותי לגרסתה.

13. הנה כי כן, הקשיים בגרסתה של מ' בוקעים בזה אחר זה סדקים במסכת הראיות לחובת המערער, עד אשר הצטרפותם יחד מלמדת כי אשמתו לא הוכחה מעבר לספק סביר כנדרש, ומשכך יש לזכותו מחמת הספק מהרשעתו באישום השני.

14. אציע אפוא לחברי ולחברתי, כי נדחה את הערעור בגין הרשעת המערער באישום הראשון, ונקבל את הערעור על האישום השני כך שהמערער יזוכה מהרשעתו באישום זה. בהתאם, אציע כי עונש המאסר בפועל שנגזר עליו יעמוד על 3 שנים וארבעה חודשים של מאסר בפועל, חלף 4 שנים שגזר עליו בית המשפט המחוזי.

יוסף אלרון
שופט

השופט יחיאל כשר:

אני מסכים.

יחיאל כשר
שופט

השופטת רות רונן:

אני מסכימה.

רות רון
שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון.

ניתן היום, י"ד כסלו תשפ"ה (15 דצמבר 2024).

רות רון
שופט

יחיאל כשר
שופט

יוסף אלרון
שופט